

El malalt torna al quiròfan

El procés d'elecció de delegats pel 12è congrés nacional del PSPV-PSOE ja s'ha engegat.

Del 30 de març a l'1 d'abril, el Col·legi de Metges d'Alacant acollirà una nova batalla per a controlar el socialisme valencià, i els protagonistes principals seran els mateixos del 2008.

Jorge Alarte i Joaquim Puig es tornaran a disputar la secretaria general, però Francesc Romeu i Manuel Mata també hi tindran molt a dir.

El britànic Eric Hobsbawm és qui segurament ha explicat més bé la història mundial del darrer segle. Si situem la lupa sobre el País Valencià i descendim al detall del socialisme autòcton, però, l'autoritat en la matèria es diu Francesc Arabí.

Periodista del diari *Levante*, Arabí ha descrit amb precisió de cirurgia els últims vint anys del PSPV-PSOE i en coneix les famílies com si el partit fora una aldea, i ell, el capellà. Ha batejat líders, ha vist combregar ateus, ha casat per amor i per conveniència, s'ha espantat amb alguns divorcis i, sobretot, ha oficiat desenes de funerals.

Quan hom li pregunta per la circumstància que el 12è congrés dels socialistes valencians se celebri a la seu del Col·legi de Metges d'Alacant i no a la universitat o al palau de congressos de la ciutat, Arabí deixa anar una frase marca de la casa: "És al Col·legi de Metges perquè a l'UVI de l'Hospital General, a causa de les retallades, no hi cabien, i perquè de col·legi de psiquiatres, no n'hi ha."

Certament, el pacient pateix una malaltia crònica i la del cap de setmana alacantí serà l'enèsima operació a cor obert. Que l'estat del PSPV no millora gens ni mica ho demostra el fet que, tres anys i mig després del darrer congrés nacional, hi ha quatre aspirants a la secretaria general. En aquella ocasió cinc s'hi van mostrar predisposats, tres dels

quals repeteixen a la cita d'enguany. I del trident, Jorge Alarte i Joaquim Puig tornen a ser els dos més ben col·locats per a disputar-se el lideratge de la formació. Com el 2008, quan José Luis Rodríguez Zapatero acabava de guanyar per segona vegada les eleccions espanyoles i Leire Pajín s'estrenava com a secretària d'organització federal.

Avui l'un i l'altra tenen més passat que no futur, però Alarte i Puig, en canvi, encara hi són, tan incombustibles com les lluites internes d'un socialisme valencià que sembla habitar a la selva vietnamita dels anys 60 i no al carrer de Blanqueres de València.

Prou més llarga que la que va enfrontar el Vietnam del Sud i el Vietnam del Nord, la guerra intestina del PSPV es remunta a la segona meitat dels 90, quan la pèrdua de la Generalitat va generalitzar un descontentament que fins aleshores el poder omnímode havia anestesiat. 17 anys més tard de la primera derrota contra el PP, el despertar encara cou.

El grau de desesperació només es compara amb la de la desorientació. Si el setembre del 2008 Alarte esdevingué secretari general pel suport de Leire Pajín i de la direcció federal que aleshores ella ocupava, si fins i tot rebé la complicitat d'un Ciprià Ciscar de qui feia anys que s'havia distanciat, ara, tres anys i mig més tard, la direcció federal —comandada per Alfredo Pérez Rubalcaba, a qui

Jorge Alarte —en primer pla— torna a disputar-se la secretaria general del PSPV-PSOE amb Joaquim Puig. A sota, a l'esquerra, Francesc Romeu, i a la dreta, Manuel Mata.

EFE

Alarte va fer costat— no en vol saber res, com tampoc una Pajín que ja no és secretària d'organització però que conserva l'ascendència sobre determinada gent de les comarques alacantines, i encara menys Ciscar, que no té la influència d'abans però la posició del qual resulta simptomàtic.

Perquè Ciscar, com Pajín, s'han acostat i molt a Joaquim Puig, emblema del lermisme —fou director general de Comunicació quan Joan Lerma presidia el Consell— que va acordar amb Alarte un alto-el-foc motivat pel cicle electoral del 2011. Així, Leire Pajín, que el 2008 va decantar el congrés en favor d'Alarte, ara podria derrocar-lo amb la seua estratègia d'eleva Puig a la secretaria general del partit. I Ciscar, enemic irreconciliable del lermisme des dels orígens de la creació del PSPV, ara s'hi reconcilia per a foragitar l'alaquaser.

Comptat i debatut, què podria impedir que Puig relleva Alarte al capdavant del socialisme valencià? Atès que el

2008 es va quedar a tan sols 20 vots del guanyador –el 47,7% contra el 51,3%– i que ara ha fidelitzat els antics aliats d'Alarte, el torcebraç sembla del tot desequilibrat. I en part és cert.

Però, com és costum al PSPV-PSOE, la realitat supera la ficció, i aquest conclave en pot ser una altra demostració. Fins al punt que els dos moviments amb què Puig pactà a l'anterior congrés –el sector capitanejat per Francesc Romeu i el corrent Esquerra Socialista– ara podrien ajudar Alarte a mantenir-se al càrrec. Tal com sona.

Romeu, que s'ha generat un lloc al si del socialisme valencià i ara és la tercera ànima en discòrdia –controla entre el 10% i el 15% del partit–, és fill polític de Ciscar com també ho és Alarte, veí seu de comarca. Fa tant de temps que no volen saber res –ni de Ciscar ni d'adreçar-se la paraula– que la seua relació és percebuda com una de les més tenses del partit. I en un partit farcit de relacions tenses, això equival a odi, pràcticament.

De l'altra banda, el corrent Esquerra Socialista ha estat un company de viatge habitual del lermisme. Però en la previsible disputa final entre Alarte i Puig –per ser proclamat candidat de manera oficial caldrà recollir entre el 20% i el 30% dels avals dels delegats assistents al congrés, i ells dos són els únics que no hi trobaran problemes– el discurs més escorlat cap a l'esquerra de l'alcalde de Morella (Ports) no és garantia de res. De fet, en aquest mateix número d'EL TEMPS [vegeu les pàgines 46 i 47], el membre del corrent Manuel Mata reconeix molta més proximitat a Alarte que no a Puig, per bé que amb aquest últim s'ha implicat en la defensa de la candidatura de Carme Chacón a la secretaria general del PSOE.

Ni Alarte ni Romeu no es van pronunciar obertament en favor de la d'Alfredo Pérez Rubalcaba, però era un secret a crits que una mica abans de la votació a Sevilla va restar al descobert. La complicitat que han cultivat conseqüència del procés congressional federal pot tenir un efecte inesperat mesos enrere. Romeu i Mata van a totes, però abans d'arribar a la cita d'Alacant sabran si divendres 30 tenen prou avals per a superar el tall. En cas que no siga així, no es descarta un pacte Alarte-Romeu-Mata que planteja cara a l'entesa Puig-Pajín-Ciscar, que ix com a favorita i que s'ha organitzat al voltant d'una plataforma anomenada

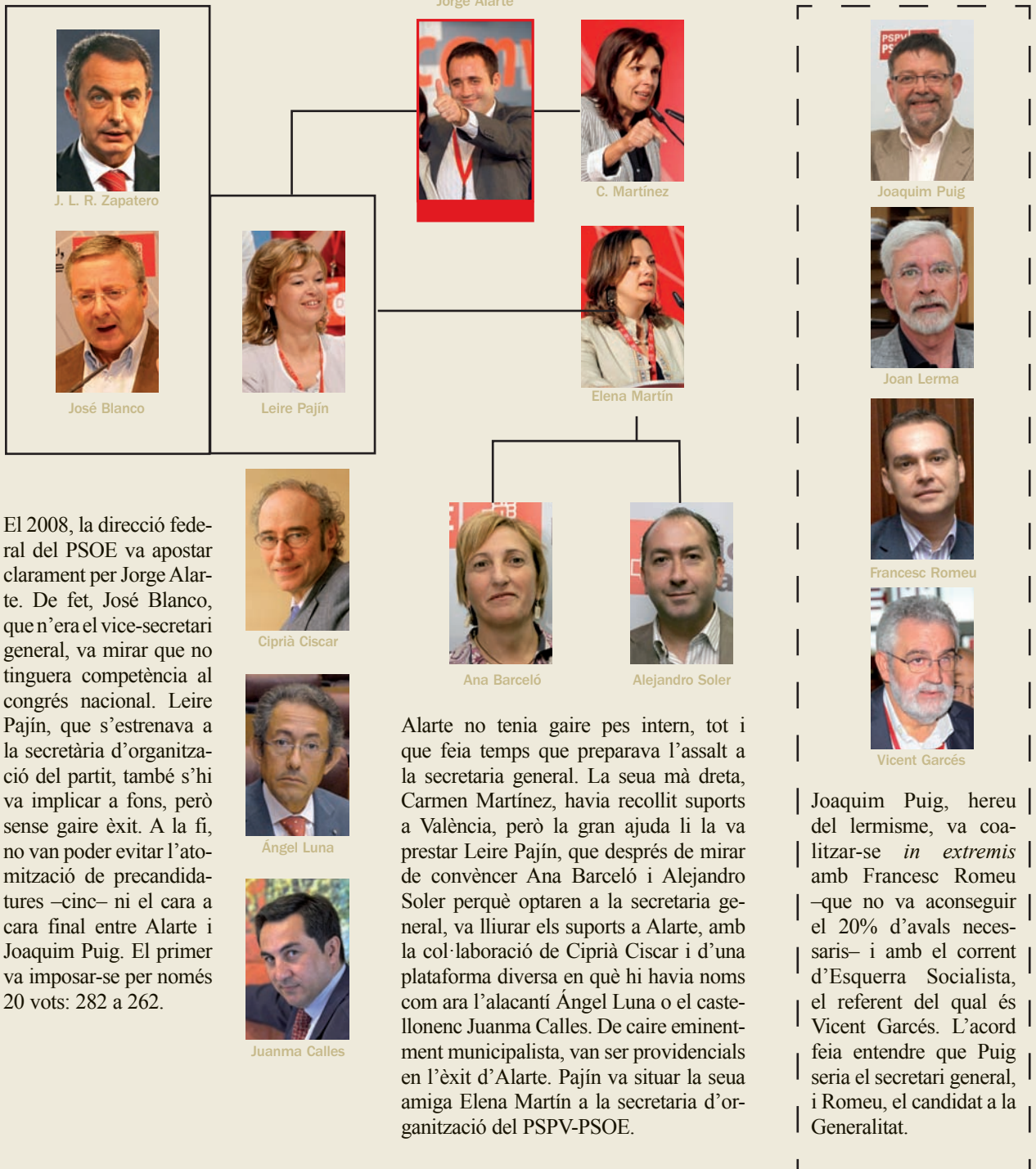

PRATS I CAMPS

PRATS I CAMPS

Del 2008

DIRECCIÓ PSOE

El 2008, la direcció federal del PSOE va apostar clarament per Jorge Alarte. De fet, José Blanco, que n'era el vice-secretari general, va mirar que no tinguera competència al congrés nacional. Leire Pajín, que s'estrenava a la secretària d'organització del partit, també s'hi va implicar a fons, però sense gaire èxit. A la fi, no van poder evitar l'atimització de precandidatures –cinc– ni el cara a cara final entre Alarte i Joaquim Puig. El primer va imposar-se per només 20 vots: 282 a 262.

Alarte no tenia gaire pes intern, tot i que feia temps que preparava l'assalt a la secretaria general. La seua mà dreta, Carmen Martínez, havia recollit suports a València, però la gran ajuda li la va prestar Leire Pajín, que després de mirar de convèncer Ana Barceló i Alejandro Soler perquè optaren a la secretaria general, va lliurar els suports a Alarte, amb la col·laboració de Ciprià Ciscar i d'una plataforma diversa en què hi havia noms com ara l'alacantí Ángel Luna o el castellonenc Juanma Calles. De caire eminentment municipalista, van ser providencials en l'èxit d'Alarte. Pajín va situar la seua amiga Elena Martín a la secretària d'organització del PSPV-PSOE.

Joaquim Puig, hereu del lermisme, va coalitzar-se *in extremis* amb Francesc Romeu –que no va aconseguir el 20% d'avalos necessaris– i amb el corrent d'Esquerra Socialista, el referent del qual és Vicent Garcés. L'acord feia entendre que Puig seria el secretari general, i Romeu, el candidat a la Generalitat.

L'Alternativa Progressista. La presentació en societat va tenir lloc la setmana passada a la seu valenciana de la UGT. Els darrers tres anys i mig, la federació socialista valenciana ha passat de tenir

25.000 militants a tenir-ne 20.000. Les agrupacions escullen un delegat per cada 40 afiliats, i si en sobren més de vint, un altre. En els casos en què sobren menys de vint militants, aquests van a parar a

una elecció de restes, on també concorren les agrupacions que al seu cens ni tan sols arriben a 40. El secretari general –que acostuma a estar adscrit a algun precandidat– sol

Jorge Alarte

C. Martínez

Alejandro Soler

Ángel Luna

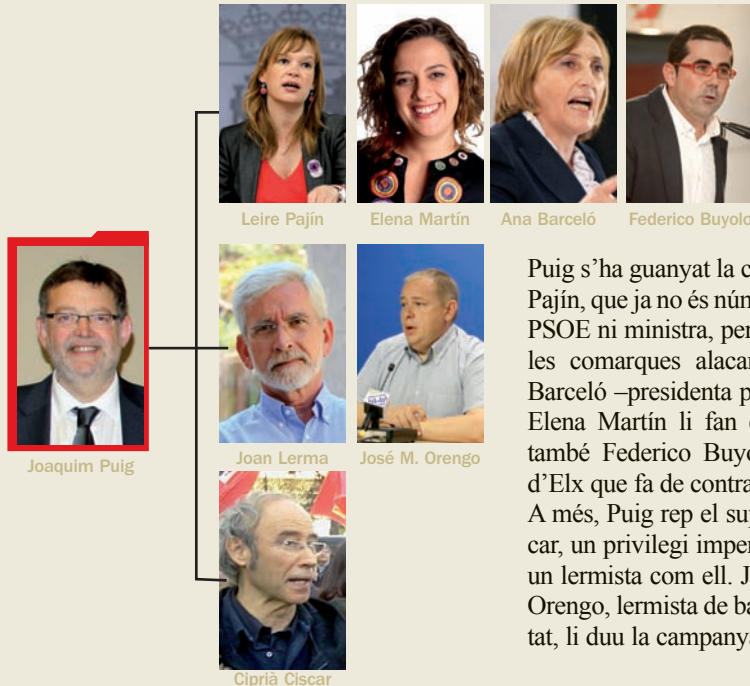

Francesc Romeu

Manuel Mata

Alarte ha perdut molt suport en tres anys i mig. Amb prou feines si conserva el seu nucli primigeni i dos col·laboradors estrets al grup parlamentari –Ángel Luna– i a la direcció del partit –el vice-secretari, Alejandro Soler, abans proper a Pajín–, motiu pel qual pot aliar-se amb Francesc Romeu i Manuel Mata, precandidats amb poques opcions d'èxit final.

Joaquim Puig

Leire Pajín

Elena Martín

Ana Barceló

Federico Buyolo

Joan Lerma

José M. Orengo

Ciprià Ciscar

Puig s'ha guanyat la confiança de Pajín, que ja no és número tres del PSOE ni ministra, però influeix a les comarques alacantines. Ana Barceló –presidenta provincial– i Elena Martín li fan costat, com també Federico Buyolo, regidor d'Elx que fa de contrapès a Soler. A més, Puig rep el suport de Ciscar, un privilegi impensable per a un lermista com ell. José Manuel Orengo, lermista de baixa intensitat, li duu la campanya.

DIRECCIÓ PSOE

A. Pérez Rubalcaba

Elena Valenciano

Óscar López

A diferència del 2008, la direcció federal socialista no mourà fitxa al conclave valencià. Són conscients que Alarte està en minoria –l'elecció de delegats al congrés de Sevilla els ho demostrà, ja que van imposar-se els partidaris de Carme Chacón– i pensen deixar fer. Això, malgrat el suport –tímid– d'Alarte a Rubalcaba i l'amistat que l'uneix amb el secretari d'organització, Óscar López. Tots dos són molt propers a Blanco i molt llunyans de Pajín.

encapçalar una de les llistes de possibles delegats. Competeix amb la resta de candidatures registrades a l'agrupació i qui guanya s'endú la meitat més un dels delegats que els corresponen.

La resta es reparteixen sense cap prima, i els congressos de restes –els que apleguen les agrupacions petites i els militants que resten de les grans i mitjanes–, són comarcals a València i Castelló, però

provincial en el cas d'Alacant, cosa que afavoreix les minories. A la fi, un trenca-closques que és la viva imatge del partit.

Victor Maceda